

*

Ὁ θίασος τοῦ Ἐθνικοῦ μας θεάτρου, μέ σκηνοθεσία τοῦ κ. Π. Κασιόλη, παρουσίασε «Τὸ Μεγάλο Παιχνίδι» τοῦ κ. Α. Τερζάκη. Εἶνε τόσο ἡ ἐκτίμησή μας στὸ συγγραφέα, ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους τῆς γενεᾶς μας, ἔναντάξιο κι' ἐμπνευμένο παράγοντα τῆς πνευματικῆς μας προόδου, ὥστε μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ ποῦμε ὅτι τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν ἀντάποκρίθηκε στὶς προσδοκίες μας.

Μιά πρώτη πράξη οπιρτόζα, μέ ἠθογραφικὴ ζωντάνεια περίφημη. Μιά δεύτερη πράξη πού παρατραβάει ἀδικαιολόγητα, ἐπαναλαμβάνει ὅσα εἶδαμε κι' ὅσα μάθαμε στὴν πρώτη, κουράζει καὶ δυσαρεστεῖ. Μιά τρίτη πράξη πού ἔχει μερικὰ εὐρήματα μὰ πού πνίγεται σὲ πολλὴ φιλολογία μέ τὸ «περιστέρι» καὶ μέ τὰ σύμβολα τῶν πασχολιῶν ἀμνῶν τοῦ φινάλε.

Γενικά ἕνα ἔργο πού χρησιμοποιεῖ ἐλάχιστα ἀπὸ τίς ἀρετὲς τοῦ Τερζάκη, ἐνῶ ἀντίθετα ἐπιστρατεύει ζενικὲς ἐπιδράσεις πασιφανεῖς, πληθωρικὲς, ἀντικρουόμενες, φαντασιώσεις πρωτοποριακὲς μέ ρομαντικὲς διαθέσεις. Κατὰ τὴ γνώμη μου, ἀν τὸ ἔργο ἔμενε στὸ ἠθογραφικὸ πλαίσιο τῆς α' πράξης, καὶ ζετυλίγονταν μόνο μέ τίς δυνατότητες τοῦ συγγραφέα, χωρὶς τίς παρεμβάσεις τοῦ ζένου δραματολόγου, ἀν ὁ τύπος τοῦ πρωταγωνιστοῦ τοῦ ἔμενε προσγειωμένος στὴ δραματικότητα τῆς ἐλληνικῆς ζωῆς, χωρὶς σύμβολα, χωρὶς φιλολογίες, χωρὶς σαμπωδικούς μοντερνισμούς, τὸ ἔργο θὰ εἶχε ἀσφαλῶς τὴν πρεπούμενη ἀριότητα καὶ θὰ εἶταν ἀντάξιο τοῦ συγγραφέα του. Ἀπ' αὐτὸν τὸ νεοελληνικὸ θέατρο πολλὰ περιμένει πάντα, παλλὰ, πού ὀφείλει καὶ πού μπορεῖ νὰ μᾶς τὰ δώσει.

Οἱ ἠθοποιοὶ κι' ὁ σκηνοθέτης καταβάλανε μιὰ φιλότιμη κι' ἀξιόλογη προσπάθεια πού ὥστόσο δὲν κατάφερε νὰ μᾶς ικανοποιήσει. Ἀπὸ τὸ θίασο λείπουν τὰ στοιχεῖα πού φτιάχνουν ἕνα ὑποφερτὸ ὅπωςδήποτε θεατρικὸ σύνολο.